

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce **RNDr. Z. K., Ph.D.**, zastoupeného JUDr. Lubomírem Rokytou, advokátem se sídlem Bílovec, Slezské nám. 14, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem Ostrava, 28. října 117, za účasti osoby zúčastněné na řízení **ČEZ Distribuce, a.s.**, se sídlem Děčín IV – Podmokly, Teplická 874/8, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 9. 2016, č. j. 22 A 157/2014 – 44,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci náklady řízení o kasační stížnosti ve výši 8. 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Lubomíra Rokyty.

III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím Krajského úřadu Moravskoslezského kraje (dále též jen „žalovaný“) ze dne 15. 9. 2014, č. j. MSK 122490, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Studénka, odboru stavebního řádu a územního plánování (dále též jen „stavební úřad“) ze dne 18. 6. 2014, č. j. MS 7312/2014/SŘÚP/Kl, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Naposledy uvedeným rozhodnutím stavební úřad nenařídil odstranění stavby „*X*“ na pozemcích parc. č. X v katastrálním území X ve vlastnictví Ředitelství silnic a dálnic ČR (dále jen „přeložka přípojky VN“). Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce

žalobou; rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 9. 2016, č. j. 22 A 157/2014 – 44, bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

[2] Krajský soud nejprve aproboval názor žalovaného, že ačkoli řízení o odstranění nepovolené stavby bylo zahájeno před nabytím účinnosti zákona č. 350/2012 Sb., jímž došlo k novelizaci zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), mělo být dokončeno v intencích novelizované úpravy. Ta pro realizaci předmětné stavby vyžaduje již jen existenci odpovídajícího územního rozhodnutí. Jestliže důvod pro zahájení řízení o odstranění stavby (absence stavebního povolení či ohlášení) ve světle novelizované úpravy odpadl, postup dle právní úpravy platné před její účinností (obecně předpokládaný v přechodných ustanoveních novely) by vyústil v rozhodnutí o odstranění stavby, čímž by však došlo k absurdní situaci, kdy by měla být odstraněna stavba realizovaná na základě pravomocného územního rozhodnutí, které je ve smyslu současné platné právní úpravy v dané věci postačující. Dále krajský soud odmítl tvrzení žalobce o neplatnosti zmiňovaného územního rozhodnutí z důvodu nepodání žádosti o stavební povolení ve lhůtě 3 let od nabytí jeho právní moci, což blíže odůvodnil zejména odkazy na judikaturu zdejšího soudu.

[3] Dále se krajský soud zabýval tím, zda územní rozhodnutí ze dne 8. 12. 2004, č. j. SŘUP 155/2004/No-5, jakožto jediné (dle platné právní úpravy) podkladové rozhodnutí pro realizaci stavby energetické přípojky, má v případě posuzované stavby relevanci podkladového rozhodnutí. Na základě posouzení jeho obsahu dospěl k závěru o rozporuplnosti jeho textové a grafické části s názorem žalovaného, pokud jde o umístění stavby na pozemku žalobce. Krajský soud konkrétně poukázal na str. 4 územního rozhodnutí, kde je výslovně uvedeno, že přeložka energetické přípojky bude provedena *ve stejné trase*. Dle krajského soudu je taková slovní formulace nelogická, neboť přeložení přípojky ve stejné trase je v podstatě protimluv a bylo by možno uvažovat o chybě či zřejmé nesprávnosti textové části územního rozhodnutí za předpokladu, že by změnu trasy bylo možno vyčíst z grafické části územního rozhodnutí. Krajský však konstatoval, že taková situace v posuzované věci nenastala. Výkres v měřítku 1:2000, na který odkazuje str. 5 územního rozhodnutí s tím, že podle něj bude stavba realizována, také obsahuje vedení přípojky v původní trase, a je tudíž s textovou částí v souladu. Původní trasa přípojky však nezahrnuje pozemek žalobce. Krajský soud nepřehlédl, že součástí správního spisu je rovněž doplněk 2) průvodní zprávy z července 2004 (neobsahující údaj o měřítku), který v textové části uvádí důvody změny vedení elektrické přípojky a popis průběhu nové trasy. Součástí doplňku 2) je také grafická část, v níž je vyznačena nová trasa; trasa původní je přeškrtnuta křížky. Tento situační výkres je sice opatřen úředním razítkem osvědčujícím, že je součástí územního rozhodnutí, ale i přes tuto skutečnost dospěl krajský soud k závěru, že tato grafická část nemá sama o sobě takovou relevanci, aby umožnila nápravu textové části územního rozhodnutí [text dodatku 2) nebyl do textové části územního rozhodnutí vůbec převzat]. Územní rozhodnutí je tvořeno částí textovou a částí grafickou, přičemž funkce grafické části je ve vztahu k části textové toliko podpůrná. V posuzované věci je však dle krajského soudu text územního rozhodnutí zcela jednoznačný, tj. že přeložka přípojky bude provedena ve stejné trase, čemuž také odpovídá situační výkres v měřítku 1:2000, na který je v textu územního rozhodnutí odkazováno a kde je zakreslena elektrická přípojka v původní trase vedoucí mimo pozemek žalobce. Uzavřel proto, že územní rozhodnutí ze dne 8. 12. 2004, č. j. SŘUP 155/2004/No-5, nemůže být podkladovým rozhodnutím pro posuzovanou stavbu.

[4] Protože krajský soud dospěl k závěru o důvodnosti žalobní námitky, dle které o stavbě realizované na pozemku žalobce nebylo územním rozhodnutím rozhodnuto, dalšími žalobními body se již nezabýval a rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[5] Proti tomuto rozsudku brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, odkazující na důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Stěžovatel je toho názoru, že územní rozhodnutí je samostatně přezkoumatelným rozhodnutím a nabylo-li takové rozhodnutí právní moci, bylo na žalobci, respektive na jeho právních předchůdcích, kteří byli vlastníky pozemku dotčeného navrhovaným stavebním objektem, aby proti němu brojili podnětem k jeho přezkoumání u nadřízeného správního orgánu, případně samostatnou žalobou. Dle stěžovatele však právní předchůdci žalobce prokazatelně neměli jakoukoli pochybnost o tom, že územním rozhodnutím byl stavební objekt umístěn na pozemku parc. č. X, o čemž svědčí ve spise založená kopie smlouvy o smlouvě budoucí o zřízení práva věcného břemene na tomto pozemku, uzavřená mezi právními předchůdci žalobce a osobou zúčastněnou na řízení ze dne 19. 12. 2006. Jestliže o uzavření předmětné smlouvy právní předchůdci žalobce neinformovali, nelze to klást za vinu správním orgánům.

[7] Dále má stěžovatel za to, že grafická část územního rozhodnutí, obsahující písemnou doložku, je součástí územního rozhodnutí; je postavena naroveň textovému vyjádření záměru v územním rozhodnutí a v pochybnostech pomáhá osvětlit nejasnosti a zaplnit mezery v textu územního rozhodnutí. V této souvislosti se odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2016, č. j. 6 As 43/2016, v němž bylo judikováno, že nedává-li text územního rozhodnutí jednoznačnou odpověď ohledně některého aspektu umístění stavby, je třeba v této otázce vyjít z ověřené grafické přílohy rozhodnutí, a to i v případě, že na ni územní rozhodnutí ve svém textu výslovně neodkazuje. V daném případě grafická příloha obsahuje dodatek č. 2, zachycující trasu elektro přeložky přes pozemek žalobce, opatřenou písemnou doložkou o tom, že je součástí územního rozhodnutí. Dle stěžovatele se tak ověřený situační výkres stal součástí územního rozhodnutí, ačkoliv na něj územní rozhodnutí výslovně neodkazuje.

[8] Stěžovatel konečně namítá, že v daném případě bylo nutno přihlédnout i k zásadě presumpce správnosti aktů vydaných orgánem veřejné správy. V době, kdy již proti obsahu územního rozhodnutí nelze brojit ani mimořádnými opravnými prostředky, by správní orgán neměl hodnotit obsah územního rozhodnutí dodatečně, na úkor osob zúčastněných na řízení, poněvadž by tím zpochybnil jejich dobrou víru v pravomocné rozhodnutí (zde odkazuje na rozsudek tohoto soudu ze dne 28. 3. 2014, č. j. 5 As 69/2013). Stěžovatel zároveň podotýká, že na základě územního rozhodnutí byla uzavřena smlouva o smlouvě budoucí o zřízení věcného břemene a následně byla i stavba realizována. V době, kdy žalobce dotčený pozemek koupil, již na něm stavba stála, což znamená, že při smluvním převodu byl žalobce s fyzickým stavem pozemku seznámen a v realizované stavbě neshledal překážku pro uzavření kupní smlouvy.

[9] Žalobce ve vyjádření kasační stížnosti uvedl, že textová část územního rozhodnutí je v souladu se situačním výkresem v měřítku 1:2000; z těchto skutečností se jasně podává, že přeložka má být vedena ve stávající trase, tedy mimo jeho pozemek. Má rovněž za to, že konstatování o provedení přeložky ve stejné trase není protimluv (jak konstatoval krajský soud), neboť pod tento pojem lze zahrnout například opravu či rekonstrukci stávajícího vedení. Kasační stížnost navrhuje pro nedůvodnost zamítnout.

[10] Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[11] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Jádrem sporu v posuzované věci je otázka srozumitelnosti a určitosti územního rozhodnutí ze dne 8. 12. 2004, č. j. SŘUP 155/2004/No-5, které je zásadním podkladovým dokumentem v řízení o odstranění stavby (tj. přeložky přípojky VN); jak již bylo výše uvedeno, stavební úřad i žalovaný vycházeli ve správním řízení z premisy, že je-li předmětná stavba realizována v souladu s územním rozhodnutím, nejde o stavbu, u které by mělo být nařízeno její odstranění. Dle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona totiž *stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena*.

[14] Z hlediska posuzované věci má zásadní význam fakt, že ke zcela totožné otázce se zdejší soud již vyjádřil. Nejvyšší správní soud totiž v rozsudku ze dne 26. 7. 2017, č. j. 2 As 341/2016 – 41, rozhodoval o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 11. 2016, č. j. 22 A 42/2016 – 47. Rozsudkem krajského soudu bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného, kterým došlo k nucenému zřízení věcného břemene na parcele č. X v k. ú. X (jde o jednu z parcel ve vlastnictví žalobce, dotčenou stavbou posuzovanou v nyní projednávané věci), a to ve prospěch osoby zúčastněné na řízení, pro účely blíže specifikované veřejné stavby. V rámci expropriačního řízení (a následně řízení soudního) bylo nutné vypořádat se s obsahem stejného podkladového územního rozhodnutí ve vztahu k umístění elektrického vedení na dotčeném pozemku žalobce. V odůvodnění citovaného rozsudku krajský soud zaujal shodný závěr o rozpornosti a nejasnosti územního rozhodnutí ze dne 8. 12. 2004, č. j. SŘUP 155/2004/No-5, ve vztahu k realizované přeložce přípojky VN. Jádrem sporu v posuzované věci byla tedy totožná otázka srozumitelnosti a určitosti územního rozhodnutí ze dne 8. 12. 2004, č. j. SŘUP 155/2004/No-5, jakožto stěžejního podkladového rozhodnutí.

[15] V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že textová část územního rozhodnutí na str. 4 popisuje přeložku přípojky VN tak, že *„[s]távající venkovní vedení pro firmu Malbel v km 5,150 bude přeloženo, délka úprav 200 m, přeložka bude provedena ve stejné trase s použitím 2 nových stožárů, dle ČSN 33 3300“*. Na str. 5 je konstatováno, že stavba bude umístěna na pozemcích dle výkresu v měřítku 1:2000, který tvoří nedílnou součást rozhodnutí. Na str. 13 je pak uvedeno, že návrh byl doplněn o *„doplněk průvodní zprávy a*

situace změny křížení vrchního vedení VN elektro s přeložkou silnice II/464 – změna trasy X“. Grafická část obsahuje 3 mapy: Koordinační situace v mapě KN z listopadu 2003 v měřítku 1:2000 (dále jen „koordinační mapa“), Přehledná situace z listopadu 2003 v měřítku 1:10000 (dále jen „situační mapa“) a Průvodní zpráva – doplněk 2 z července 2004 bez měřítka (dále jen „doplněk“).

[16] Při hodnocení obsahu územního rozhodnutí Nejvyšší správní soud odkázal na ustanovení § 3 odst. 3 písm. a) vyhlášky Ministerstva pro místní rozvoj č. 132/1998 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2006, dle něhož musel být k návrhu na vydání územního rozhodnutí přiložen *situační výkres současného stavu území na podkladu katastrální mapy, včetně parcelních čísel, se zakreslením předmětu územního rozhodnutí a jeho polohy s vyznačením vazeb (účinků) na okolí; týká-li se návrh území zvlášť rozsáhlého s velkým počtem účastníků územního řízení nebo umístění liniové stavby, též mapový podklad v měřítku 1:10000 až 1:50000 s vyznačením širších vztahů (účinků) k okolí; situační výkres a mapový podklad se přikládá ve dvojím vyhotovení.* V kontextu citovaného ustanovení zhodnotil grafickou část územního rozhodnutí tak, že mapovému podkladu odpovídá situační mapa, která sice zobrazuje širší vztahy v území, ale není na ní zobrazeno elektrické vedení, o něhož v této věci jde, a proto není pro toto řízení relevantní. Koordinační mapa obsahově odpovídá požadavku na výkres současného území na podkladě katastrální mapy. Znázorňuje trasu elektrického vedení, která není vedena přes dotčený pozemek. Poslední mapou je doplněk, který neobsahuje měřítko a není zakreslen na podkladě katastrální mapy. Doplněk již znázorňuje trasu elektrického vedení vedoucí přes dotčený pozemek (ač zde nejsou jeho hranice zakresleny), přičemž dřívější vedení, znázorněné v koordinační mapě, je zde označeno jako demontované. Součástí doplňku je i textový popis bodu X, ze kterého plyne, že dojde k přeložení vedení, aby nekřížilo novou komunikaci.

[17] V citovaném rozsudku dále zdejší soud poukázal na již dříve vyslovený právní názor k problematice jednoznačnosti územního rozhodnutí, vyjádřený v rozsudku ze dne 18. 4. 2016, č. j. 6 As 43/2016 – 27, dle kterého *„[n]edává-li text územního rozhodnutí jednoznačnou odpověď ohledně některého aspektu umístění stavby (např. ohledně přesného umístění připojení stavby na místní komunikaci), je třeba vyjít z ověřené grafické přílohy rozhodnutí (§ 92 odst. 4 stavebního zákona z roku 2006), a to i v případě, že na ni územní rozhodnutí ve svém textu výslovně neodkazuje.*“ Při posuzování vypovídací hodnoty textové a grafické části územního rozhodnutí vyšel i z judikatury, která pojednává o významu ověřené projektové dokumentace pro stavební řízení a o jejím vztahu k textu stavebního povolení. I zní vyplývá, že rozhodnutí a jeho přílohu je nutno vykládat ve vzájemné souvislosti. Jestliže text rozhodnutí výslovně modifikuje vyjádření záměru v grafické příloze, musí dostat přednost text rozhodnutí.

[18] Na tomto podkladě Nejvyšší správní soud posoudil rozhodnou část územního rozhodnutí a souhlasil s krajským soudem, že není dostatečně určitým a srozumitelným podkladem pro omezení vlastnického práva žalobce zřízením věcného břemene zatěžujícího dotčený pozemek. Důvody pro tento závěr se pouze částečně lišily od toho, jak na obsah podkladového rozhodnutí nahlížel krajský soud, a v tomto smyslu byl jeho právní názor korigován.

[19] Nejvyšší správní soud nejprve zdůraznil, že textová část rozhodnutí hovoří o *„přeložení elektrického vedení ve stávající trase“*. Krajský soud vnímal takovou formulaci jako nejednoznačnou (v důsledku chyby nebo zřejmé nesprávnosti), neboť zřejmě vycházel z obecného významu slov *„přeložka“* či *„přeložit“*, která jsou obvykle chápána jako změna umístění, což koliduje s vyjádřením o provedení *„ve stávající trase“*. Pojem *„přeložka“* je však jednoznačně definován v § 47 odst. 1 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů, jako *„dílčí změna trasy vedení nebo přemístění některých prvků tohoto zařízení“*. Přeložka zařízení se tedy může uskutečnit i ve stávající trase, takže nelze mít za to, že by textová část územního rozhodnutí byla vnitřně rozporná; naopak jednoznačně popisuje umístění elektrického vedení v původní trase, vedoucí mimo pozemek žalobce. Územní rozhodnutí je však nutné vykládat i s přihlédnutím ke grafické části, která je jeho součástí. V posuzovaném případě je grafická část rozporná. Koordinační mapa znázorňuje jinou trasu přeložky přípojky VN, než je tomu u mapy doplňku. Textová část územního rozhodnutí neodkazuje pouze na koordinační mapu, jak nesprávně uvedl krajský soud, ale i na doplněk (viz str. 13), nicméně z textu rozhodnutí není zřejmé, jaký je mezi těmito mapami vztah. Měl-li doplněk koordinační mapu nahradit či doplnit, měla se tato skutečnost jednoznačně promítnout do textové části. Neuvedení měřítka u doplňku a skutečnost, že v něm nejsou zobrazeny pozemky dle katastrální mapy, spíše nenasvědčuje tomu, že by měl nahradit koordinační mapu. Doplněk byl vytvořen v prosinci 2004 a územní rozhodnutí bylo vydáno v prosinci téhož roku, tudíž se text z doplňku mohl do rozhodnutí promítnout. Nejvyšší správní soud proto shrnul, že podkladové rozhodnutí tvoří jasná textová část (korespondující s jednou mapou) a dvě navzájem rozporné mapy. Skutečnost, že každá z nich zobrazuje jiné umístění přeložky, z nichž jen jedno zasahuje pozemek žalobce, samo o sobě postačuje pro závěr, že z rozhodnutí nelze dovodit, že se povoluje umístění elektrického vedení na pozemku žalobce. Ani jednoznačné grafické vyjádření zobrazující změnu trasy tak, že vedení bude protínat pozemek žalobce, by ovšem bez toho, že by byl korigován jednoznačný text rozhodnutí o tom, že trasa se nemění, nemohlo dle Nejvyššího správního soudu bez dalšího převážit citované slovní vyjádření a vést k jednoznačnému závěru, že stavba má být umístěna na pozemku žalobce. Konstatoval proto, že předmětné územní rozhodnutí nemůže sloužit jako podklad, na jehož základě by mělo dojít k tak zásadnímu omezení práv žalobce, jakým je vyvlastnění.

[20] Dle závěru Nejvyššího správního soudu neobstála ani námitka stěžovatele odkazující na ochranu dobré víry osoby zúčastněné na řízení a presumpci správnosti správních aktů. S odkazem na judikaturu (rozsudky zdejšího soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 As 79/2008 – 128, publ. pod č. 1815/2009 Sb. NSS, nebo ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 26/2011 – 175, nález Ústavního soudu ze dne 9. 10. 2013, sp. zn. IV. ÚS 150/01) uznal, že právní řád je skutečně založen na zásadě presumpce správnosti správních aktů vydaných orgány veřejné správy, dle níž se má za to, že správní akt je zákonný a správný, a to až do okamžiku, kdy jej příslušný orgán zákonem předvídanou formou prohlásí za nezákonný a zruší jej. V expropriačním řízení ani následně v řízení před krajským soudem nicméně územní rozhodnutí nebylo nikterak dotčeno (zrušeno); v obecné rovině nebyla zpochybňována ani jeho správnost, zákonnost, ani právní moc. Závěr o neurčitosti jeho části, týkající se přeložky přípojky VN, byl vysloven toliko ve vztahu k dotčenému pozemku žalobce, a tak pouze v tomto rozsahu bylo vyloučeno, aby rozhodnutí bylo považováno za způsobilý podklad pro vyvlastnění. Současně zdejší soud upozornil,

že ochrany dobré víry osoby zúčastněné na řízení se stěžovatel dovolávat nemůže, protože taková námitka přísluší pouze osobě zúčastněné na řízení, která jí neuplatnila.

[21] S ohledem na to, jaký důvod byl identifikován jako rozhodný pro konstatování nedostatečnosti územního rozhodnutí jako podkladu pro vyvlastnění (neplyne z něj, že má být stavba umístěna na pozemku žalobce), Nejvyšší správní soud konstatoval, že nemůže být opodstatněná námitka stěžovatele, že se měl žalobce bránit již proti samotnému územnímu rozhodnutí. Není-li z územního rozhodnutí zřejmé umístění stavby na dotčeném pozemku, stěží lze jeho vlastníkovi vytýkat, že se nedomáhal jeho zrušení.

[22] Výše uvedené závěry, vyslovené v rozsudku zdejšího soudu ze dne 26. 7. 2017, č. j. 2 As 341/2016 – 41, týkající se skutkově i právně totožné otázky, tedy srozumitelnosti a určitosti územního rozhodnutí ze dne 8. 12. 2004, č. j. SŘUP 155/2004/No-5 (zde coby zákonné podmínky pro následnou realizaci přeložky přípojky VN na pozemku žalobce), mezi týmiž účastníky řízení a osobou na řízení zúčastněnou, lze plně aplikovat i na nyní posuzovaný případ, neboť podávají odpověď na prakticky všechny kasační námitky uplatněné v nyní projednávané věci a třetí senát Nejvyššího správního soudu se s nimi zcela ztotožňuje.

[23] Zbývá pouze vypořádat tvrzení stěžovatele, dle kterého byli právní předchůdci žalobce i žalobce sám nepochybně srozuměni s tím, že přeložka přípojky VN bude vedena přes pozemky, které jsou nyní ve vlastnictví žalobce. Této argumentaci nelze přisvědčit, neboť nastolená premisa je pro posouzení zákonnosti rozhodnutí vydaného v řízení o odstranění shora uvedené stavby irelevantní. Přistoupí-li zdejší soud na předpoklad, že další existence posuzované stavby má být hodnocena ve světle recentního znění stavebního zákona, tedy že k její legalizaci postačuje již jen samotný fakt, že je předvídána (pravomocným) rozhodnutím o umístění stavby, nelze deficity takového rozhodnutí (ve smyslu jednoznačného vymezení předmětu řízení) jakkoli zhojit. Neposkytuje-li územní rozhodnutí jednoznačnou oporu pro existenci realizované stavby, nemůže být taková esenciální vada překlenuta subjektivním vztahem vlastníka dotčeného pozemku k této stavbě.

[24] Lze proto zcela aprobovat názor krajského soudu, že územní rozhodnutí ze dne 8. 12. 2004, č. j. SŘUP 155/2004/No-5, nemůže být dostatečným podkladem pro rozhodnutí stavebního úřadu o neodstranění stavby přeložky přípojky VN, neboť z něho neplyne, že stavba přeložky přípojky VN jím byla umístěna na pozemku žalobce.

[25] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, nezbylo mu, než ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1, *in fine* s. ř. s. zamítnout.

[26] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl zdejší soud podle § 60 odst. 1 a 5 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Náhrada nákladů náleží pouze úspěšnému žalobci. V jeho případě je náhrada nákladů řízení představována odměnou jeho právního zástupce za dva úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, sepis vyjádření ke kasační stížnosti) v částce 6.200 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů] a náhradou jeho hotových

výdajů v částce 600 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky); celkem tedy 6.800 Kč. Zástupce žalobce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty. Podle § 57 odst. 2 s. ř. s. proto byla odměna advokáta navýšena o částku odpovídající této dani. Odměna za zastoupení, včetně daně z přidané hodnoty, tak činí 8.228 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce. Co se týče osoby zúčastněné na řízení, ta má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil (viz § 60 odst. 5 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že tato uvedená zákonná podmínka splněna nebyla, konstatoval zdejší soud (za použití § 120 s. ř. s.), že zúčastněné osobě právo na náhradu nákladů nenáleží.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. srpna 2017

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu